

Zsembery Borbála

Oxigénhiány

Az arcomat nézem a képernyő jobb felső sarkában. Sárgás, puffadt, mintha nem lenne semmi tónusa. A szemem alatti területet elpattant, kitágult erek színezik zöldeslilára. A hajam lapos. Régen szőkére festettem, de egy éve nem jutottam el fodrászhoz. Széles, mindig zsírosnak ható sávban nő le a festék, lassan a halántékomig ér. Ha összekötöm, szemből barnának, hátulról szőkének nézek ki.

Egy kollégám beszél, engem is érint a dolog, ha jól értem. Fejlesztések, átalakítások és az ezekkel járó új szabályok. Minden újítás korlátozást is jelent. Nem tudok figyelni, magamat nézem. Észrevettem, hogy akkor is magamat nézem, amikor beszélek. Bekapcsolom a mikrofont, hogy válaszoljak. Látom, ahogy kinyitom a számat, enyhén felvonom a szemöldököm. Hallom a hangom, gördülékenyen beszélek. Ahogy megszólalok, mögöttem Tomi is rákezd. Nyöszörög, torokhangon gurgulázik, két kézfejét csuklóból előre hátra csapkodja. Minél többet beszélek, annál hangosabban csinálja. Nézem az arcom, rezzentélen. A többiek szemöldöke meg-megrándul, többször visszakérdeznek, nem hallják, amit mondok. Megismétlem a lényegét, lenémitom a mikrofont. Az említett linket elküldöm a közös chaten. Most már végképp nem figyelek, fókuszálatlanul járatom a szemem a monitoron.

Tomi oxigénhiánnyal született, júniusban lesz kilenc éve. Egyedül mentem be a kórházba, amikor jöttek a fájások. Nem igazán tudtam, mire számítsak, anyámmal sosem beszélünk ilyesmiről. Semmiről, aminek köze van a testhez. Annak idején, amikor megjött a vérzésem, annyit mondott, hogy majd elmúlik. Aztán feltápászkodott, kiment a fürdőszobába, és egy nejlonzacskóval jött vissza, amiben nagy köteg vatta volt. Ebből tegyél a bugyidba, ez majd felfogja. Később az osztályban persze kiröhögtek érte. Körülbelül ennyire voltam felkészülve a szülésre is. Nem nagyon izgatott a dolog, azt gondoltam, nem lehet annyira bonyolult, ha egyszer ennyi ember van a Földön. Húszéves voltam, és nem törődtem semmivel. Abban a félévben, amíg a barátom nem volt itthon, mert Finnországban tanult, sokat leveleztünk, minden nap skype-oltunk. Szerettem nézni az arcát az íróasztali lámpa fényében, és arra gondolni, hogy akár a szomszéd szobában is lehetne. Az is tény persze, hogy nem voltam teljesen hűséges, de, gondolom, ő se. Ki bír ki fél évet? Máté mindenesetre úgy tudta, hogy övé a gyerek. Nem volt elragadtatva, de nem is dobott ki azonnal. Mire rájöttem, hogy mi a helyzet, már elég nagy volt a magzat. Gondoltunk rá, hogy elvetetjük, de aztán nem voltunk képesek meghozni a döntést.

Mátéval még akkor is együtt voltunk, amikor Tomi megszületett. A nevét is együtt találtuk ki. Ma már néha szégyellem, ha rágondolok, de Tomit valójában félig viccből az egyik tanárunk után neveztük Tamásnak. Furcsa, rideg figura volt, de mi nagyon kedveltük. Okos volt és megközelíthetetlen. Szerintem Tomi is okos, csak nem tudja úgy kifejezni magát, ahogy a legtöbben. A kitolási szakaszban valamiért beszorult a szülőcsatornába, nem tudni, pontosan hogyan történt. Csak arra emlékszem, hogy üvöltök, szedjék ki belőlem. Arra emlékszem még, hogy lóg az orvos kezében, véresen, csapzottan és némán. Visszatartottam a lélegzetem, és csak néztem. Mintha

ő is visszatartotta volna a lélegzetét, a szeme csukva volt. Egyre kékebb lett, én meg már szédültem. Amikor kinyitottam a szám, hogy levegőt vegyek, ő is felsírt. Régen gyakran eszembe jutott ez a pillanat, főleg olyankor, ha nagyon nehéz volt velem. Amikor elegendem volt belőle. Ha belegondolok, több éve nem idéztem fel ezt a képet.

A kollégáim még mindig beszélnek, én majdnem teljesen lehalkítottam a hangjukat a gépen. Hátranézek a vállam felett. Tomi mesét néz a telefonomon, az arcára mintha ráfagyott volna a féloldalas mosoly. Halk, zümmögő hangokat ad, az ágyon ül. Az anyám kint zörög valamit az edényekkel, közben hangosan sóhajtozik. Hamarosan kiviszi Tomit sétálni, és hetek óta először végre egyedül maradok egy órára.

Tavaly márciusban költöztünk ide a nyolcadik emeletre az anyámmal, amikor egyértelművé vált, hogy nem lesz egyhamar vége a járványnak. Határozatlan időre bezárt a fejlesztő intézet, ahova Tomi jár, minket pedig hazaküldtek az irodából. Vihettünk haza monitort meg fülhallgatót. Két hónapig bírtam, aztán muszáj volt lépnem. Tomi nagyon gyorsan fejlődött vissza, szinte egész nap a telefonomon lógott, én meg az értekezletek alatt ebédet rendeltem, pakoltam a ruhákat vagy a híreket görgettem. Egy idő után már csak a címekeket olvastam el, később már azokat se. Egyszer láttam egy képet valami madárról, aminek a lába belegabalyodott egy eldobott maszkba, és állítólag emiatt pusztult el. Elsőre megrendítőnek találtam, de amikor sokadjára jött szembe a kép álszent alcímekkel, bezártam az egész oldalt.

Tomi nem tűri meg magán a maszkot, visítani kezd, ha rá akarom adni. Szerencsére később bevezették, hogy nem kötelező nekik, de azt se szeretném, hogy beteg legyen, szóval sakk-matt helyzet. Amióta anyámnál vagyunk, időnként elmennek együtt sétálni, bár egyre ritkábban.

Én nem is tudom, mióta nem voltam utcán. Ülök anyám nappalijában, dolgozom, ha végeztem, próbálok játszani valamit Tomival, de ha lehetőségem van rá, átülök az ágyra a lappal az ölemben, és értelmetlen videókat nézek. Klipeket éneklős meg főzős műsorokból. Néha megpróbálok elolvasni egy könyvajánlót vagy filmkritikát, de a legtöbbször a felénél abbahagyom, mert rájövök, hogy fogalmam sincs, miről olvasok, arról meg pláne nem, hogy miért. Nincs hozzá közöm. Nincs közöm semmihez.

Lassan talán véget ér a megbeszélés, lesz ma még legalább kettő. A fennmaradó időben meg dolgoznom kéne, de érzem, hogy nem fog összejönni. A képernyőn látom, hogy a hátam mögött nyílik az ajtó, anyám püsszeg meg integet, gondolom, indulna Tomival. Egy percre kikapcsolom a kamerát, a fülhallgatóval a fejemen hátrafordulok, és elkezdem nógatni Tomit, hogy menjen pisilni a nagymamával, aztán sétálhatnak. Nem akar menni, pedig látom, hogy fogdossa magát, be fog csinálni, ha így megy tovább. Tudom, hogy meg fog rémülni, mégis nagyot tapsolok, és rákiáltok, hogy húzzon már kifelé. Anyám meglepve néz rám, de nem szól semmit, kirángatja Tomit a szobából, hallom, hogy suttogva, de határozottan magyaráz neki, a gyerek meg csak nyöszörög. Egy női hang valami szűk határidőről beszél a fülemben.

Veszek egy mély levegőt, és visszakapcsolom a kamerát. Nyolc apró, rezzenéstelen arc a képernyőn. A menedzser összegzi az elhangzottakat és a legfontosabb feladatokat, aztán végre elköszön. Többen integetnek, én azonnal rányomok a piros telefonkagylóra. Felugrik egy ablak: Értékelje a megbeszélést. Lezárom a képernyőt, és felállok. Még éppen hallom, ahogy anyám a zárral vacakol, majd elindulnak.

Megdörzsölöm a szemem, kinyújtózom, ropog mindenem. Egy hosszabb megbeszélés után mindenkinek jár a szünet, de nekem nem jut eszembe semmi, amit csinálhatnék ebben a tíz percben. Teszek pár lépést a szobában, aztán az ablakhoz lépek, kinézek. A szemben lévő fán egy madarat látok. Nincs a lábán semmilyen maszk, óvatosan, oldalazva lépeget. Kinyitom az ablakot, abban a pillanatban el is repül, amíg lehet, követem a szememmel. Kihajolok, amennyire csak tudok, egyre jobban, szinte az egész felsőtestem kint van. Lehunyom a szemem, és visszatartom a lélegzetem.

